

Leven och jubelrop höjdes

OP
3/3
1965

Skålar och frihetssånger!

Frihet åt Jämtland! menar storjantmen Ossian Ericson och president Yngve Gamlin instämmer. Bilden är tagen vid föreningen Jämtamots 50-årsjubileum i Uppsala, där det jubilerades i tolv timmar i högt tempo. Hundratalet jamtar hade kommit samman. Se vidare sidan 6.

Uppsala (Rampen) Det blev en ståtlig jubileumsfest, när Jämtamot i Uppsala fyllde 50 år. Jubilarerna har hyllats med smärre fester hela veckan, men festligheterna kulminerade med en högtidssupé för ett hundratal jamtar. I drygt tolv timmar hölls det igång på Norrlands nation av studentgenerationer från fem decennier. Blåsorkester Phonttrattarna, som en gång i tiden varit Jämtamots egen, uppvaktade jubilarerna före festens början när cocktails bjöds i salongerna.

RÖDA LUVOR utdelades till samtliga jamtar och utgjorde även den huvudsakliga decorationen i festsalen vid sidan av den Storsjöödjurssax, som för tillfället målats och gillrats upp. Dock noterade Överhövdingen vid festens avslutning frampå söndagsmorgonen att saxen spårlost försvunnit. Samfundet Storsjöödjurets Vänner, av vilka ett flertal var närvarande, misstänktes emellertid och ett intensivt spaningsarbete igångsattes, men avbröts emellertid, då det ryktet började cirkulera att en jamt betat saxen i Fyrisån i tron att Storsjöödjuret vintertid kunnat söka sig söder ut.

PÅ VÄL KLINGANDE blankvers hälsade nuvarande överhövdingen Björn Svedbergh de församlade jamtarna välkomna och skrivaren Olle Svanberg föredrog senaste protokollet. Menyn var helt igenom jamtsk, d.v.s. tunnbröd, getmesost, renkött och hjortron. Lika jamtskt klingade festsångerna och det var naturligtvis de traditionella Jämtamotsångerna som framfördes: Storsjön, Vaela e sa ovanlje kringlu å stor, Stortåa m. fl. Men där förekom även en och annan låt ur Jokkmokks-Jokkes rika repertoar och Jämtlandssången sjöngs naturligtvis stående och avslutades med ett leve för fosterlandet Jämtland.

MEN DETTA var bara upptakten till hembygdshyllningarna. Tusentals leven utbringades under nattens lopp för Jämtland och den ena hyllningssången avlöste den andra. Den äldstes sköld, som traditionsenligt utdelas till motets äldste jamt, erövrades av Ossian Ericson, grundaren av föreningen Jämtamot år 1915. Han hade naturligtvis många uppsalaminnen att berätta. Det föreföll även Jan P. Rydell att ha Han tilldelades den yngstes luva och höll därför kvällens längsta

tacktal. Nämnde Rydell fick bäras av scenen av ett par handfasta jamtar.

STORJAMTEN OLOF BEHM påstod sig veta att det hållits 780.000 tal för hembygden, men tvekade likväl inte en sekund att själva hålla ett. Prinsade Jämtland gjorde också nationens inspektor, professor Carl-Martin Edsman, som är stor skid- och fjällentusiast. Men de största lovorden kom dock från trubaduren Anders Fugelstad, som hade skrivit en festkantat till jubilarerna, vilken sjöngs unisont och ständigt återkom under kvällen, då patriotismen och frihetskänslorna började stiga.

DET ÄR MENINGEN att Jämtamot under våren skall ge ut en festskrift och för denna svarar Sven-Bertil Jansson, som nu passade på att summera några udda men mest typiska händelser, som enligt protokollböckerna timat under de fem decennierna i Jämtamot. Frihetstankar cirklade i luften hela natten och speciellt inbjudna medlemmar av Den Jämtländska Frihetsrörelsen agiterade friskt. Den som agiterade intensivast var utan tvivel president Yngve Gamlin. Han hade dock missuppfattat festen en aning och trodde att han själv var festföremålet, varför han läste telegram på något som skulle kunna vara men likväl inte var, ryska, danska, finska och engelska, samtliga till sig själv. Men det var många andra som uppvaktade Jämtamot som t. ex. broderföreningar vid Norrlands nation och andra nationer och många enskilda personer runt om i landet.

Till storjamtarna korades: Jean Hellström, Erik Hamnéus, Sven Bertil Jansson, Halvar Sehlén, Carl Zetterström och Yngve Gamlin. De mottog sina storjamtluvor medan salutskotten mullrade vid Fyris.

KVINNANS ROLL vid Jämtamoten har hittills varit nästan obefintlig, men det har varit en fråga

som ofta tagits upp till diskussion. Och någon degenererad femtiotalstyrelse lär även ha ordnat Jämtamot. Kvinnans roll vid Högtidsmotet var dock enbart en tjänande, men ingen jamt varken ville eller kunde förneka att de serverande Härja-jämtskorna skötte sin uppgift.

FESTEN FORTSATTE till gryningen och avslutades med en jubileumsrövkrok där Jon Kjellsson besegrade gamle mästaren Thor-Björn Folestad. Många minnen berättades och bland dem, som föreföll att minnas en hel del var Torsten Dixelius och Vidar Reinhammar. Författaren Per Olof Sundman var intresserad lyssnare när Nils Thomasson skildrade sina upplevelser i fjällvärlden.

Men storsjöödjurssaxen är försvunnen och Fyris flyter lika lugnt som förr. Samfundet Storsjöödjurets Vänner jublar, men en jamt går omkring och hoppas på fångst som aldrig förr...

LO.